

viger fra den bestaaende Lov om det kirkelige Udvalg, saa vilde jeg i alt Fald ikke have kunnet slutte mig til denne Paragraf. Det er bemærket af den ærede Ordfører, men jeg vil dog tillade mig at gentage det, at Forandringen ligger i, at det kirkelige Udvalg, som nu ikke selv kan foranstalte Møder, ved § 2, som den nu er affattet, dels af Formanden og dels af $\frac{1}{3}$ af Medlemmerne kan sammenkaldes til at drøfte de Forhold, som Udvalget ønsker at drøfte. Det er efter min Mening en meget væsentlig Forandring i den bestaaende Tilstand og en Ændring, som jeg sætter i allerhøjeste Grad Pris paa. Thi som den bestaaende Lov er, vil jo det kirkelige Udvalg, som det meget rigtigt er sagt, kunne holdes aldeles ude, og saa kan der i og for sig være noget i, hvad Modstanderne have sagt: Ja, men Udvalget har jo intet at bestille. Det kan det imidlertid meget godt have, men naar det ikke selv kan faa Luft og gøre sig gældende, kan man jo affærdige Sagen paa den Maade.

Der er ogsaa af den ærede Ordfører blevet sagt undskyldende Ord, for, som Situationen er, kan man ikke forlange, at den nuværende højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet skulde fremkomme med et Forslag om en Ordning af Kirkeforfatningen i Lighed med det kirkelige Udvalgs Forslag eller i alt Fald paa Grundlag af det kirkelige Udvalgs Arbejde. Denne Udtalelse kan jeg heller ikke billige. Jeg mener, at den nuværende Minister jo i alt Fald tilhører den Side i det offentlige Liv, som har haft Styret, siden Kirkeforfatningssagen blev rejst. Den er jo rejst fra Venstres Side; det siger jeg ikke som en Bebrejdelse, men som et Faktum, og hvad enten Ministrene hedde saa eller saa, mener jeg, at de i nogen Maade maa vedgaa Arv og Gæld. Det kan jo maaske ses paa en saadan Maade, at den nuværende Minister i nogen Maade kan være undskyldt, men ifølge det Standpunkt, jeg har staaet paa fra første Færd, idet jeg har været en Modstander af at faa en løsreven Del af en Kirkeforfatning, kan jeg fremdeles ikke billige det her foreliggende Forslag, idet jeg og mine Meningsfæller i Mindretallet ikke se rettere, end at en samlet Kirkeforfatningslov burde have været optagen til

Behandling, og det er, som sagt, kun subsidiært, vi have tiltraadt det Ændringsforslag, som oprindeligt kun er stillet af 5 ærede Medlemmer i Udvalget.

Der er af den ærede Ordfører for det andet Mindretal, det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen), udtalt en Frygt for, at Menighederne, naar vi fik en Forfatning, kunde komme til at mærke Statens Favntag. Ja, jeg er enig med ham i, og det ere sikkert mange alvorlige kristne Mennesker i dette Land enige i, at vi nødig ville, at Menighederne skulde komme til at mærke Statens Favntag. Det er netop det, vi ville undgaa eller i alt Fald søge at modvirke ved en Forfatning for den samlede Folkekirke, at Statens Favntag skal blive knusende eller virke ødelæggende eller hemmende paa Folkekirken. Som Stillingen er, er det jo Kirkeministeren, der har den afgørende Myndighed i alle Administrationssager, og Kirken som saadan, Folkekirken, har ingen Lejlighed til at faa sin Stemme hørt. Det er netop, for at den samlede Kirke, Folkekirken i sin Helhed, kan faa Lejlighed til at fremsætte sin Mening, at jeg og mine Meningsfæller bestemt maa holde paa, at det Løfte opfyldes, som Grundlovens § 75 giver: At Kirkens Forfatning ordnes ved Lov. Det holde vi fast ved for Folkekirken Skyld, fordi vi ligesom det ærede Medlem ikke ønske, at Statens Favntag skal blive knugende for Kirken og maaske ødelæggende i alt Fald for de ydre Former i Kirken. Det Faktum kan nemlig ikke bortforklares, synes jeg, at en Lov om Menighedsraad er kun en Del af en Kirkeforfatning, og ved nu atter at vedtage en Lov om Menighedsraad løsreven fra det samlede Raad for den hele Kirke ville vi foregribe Udviklingen i den Retning, hvilket efter min bedste Overbevisning vil være til Skade for Kirken. Det foreliggende Ændringsforslag er i nogen Maade en omend kun foreløbig Forfatning for Kirken, og jeg skal derfor, som Situationen foreligger, anbefale det.

Jeg skal yderligere kun tilføje, at en Lov om Menighedsraad, hvor det meget omtalte „kan“ med Hensyn til at spørge Menigheden ombyttes med „skal“, det er i Virkeligheden samtidig en Præstevalglov; og en Præstevalglov vedtagen af Rigs-